

Arrest

nr. 187 933 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 11 januari 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2006 dient de verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Yaounde (Kameroen) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging met haar echtgenoot E.A., die eveneens van Kameroense nationaliteit is en die in België studeert. Op 16 januari 2007 wordt zij in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 31 oktober 2007.

1.2. De geldigheidsduur van de verblijfstitels van de verzoekster worden – in functie van de studies van haar echtgenoot – verscheidene malen verlengd, een laatste maal tot 31 maart 2010.

1.3. Op 8 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 15 december 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 62 382 van 30 mei 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4. Op 29 maart 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 2 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 70 240 van 21 november 2011 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4.2. Op 6 januari 2012 wordt de in punt 1.4. bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 11 augustus 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 november 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 6 juni 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 31 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 3 september 2012 wordt de verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 100 499 van 5 april 2013 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

1.6.2. Nadat de in punt 1.6 bedoelde aanvraag op 23 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 28 april 2014 ongegrond bevonden. Op 28 april 2014 wordt aan de verzoekster tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 164 284 van 18 maart 2016 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.6.3. Op 28 april 2014 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 164 285 van 18 maart 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.6.4. Op 9 december 2016 wordt de in punt 1.6 bedoelde aanvraag opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 11 januari 2017 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.06.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.05.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. F. (...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 08.12.2016 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttig en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K. F. (...) te willen overhandigen.
(...)"*

1.7. Op 9 december 2016 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van "het voorzichtigheidsbeginsel".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Aangezien artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen; Hierdoor moet de ziekte een zekere ernst vertonen en men moet aantonen dat er geen adequate behandeling voor die ziekte in zijn land van herkomst bestaat;

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerd, tegenstrijdig motief en dient derhalve vernietigd te worden;

De gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op het negatieve advies van de arts-attaché met betrekking tot de medische toestand van verzoeker;

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van het advies van de arts-attaché in casu foutief is;

Indien de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid naar een advies verwijst, dan dient dat advies zelf correct gemotiveerd te zijn;

In die zin besliste de Raad van State in het arrest van 28/01/2004 het volgende:

Indien de verwerende partij meent dat een verwijzing naar dit verslag een voldoende en afdoende motivering van het medische luik van haar beslissing zou uitmaken, moet worden vastgesteld dat het betrokken verslag zelf niet afdoende is gemotiveerd. (R.v.St. 28/01/2004 nr. 127.504, T. Vreemd. 2008, afl. 2,135;)

Het advies van de arts-attaché is foutief om de hierna volgende reden:

Verzoekster lijdt aan ernstige medische aandoening. De behandeling daartegen is levenslang zonder mogelijkheid om te genezen.

De Ernst van deze aandoening kan dan ook niet betwist worden. Het bestaan van deze aandoening wordt in de motivering van de bestreden beslissing ook bevestigd.

Men erkent het feit dat verzoekster een behandeling volgt:

Uit een studie van deze ter staving van de aanvraag voorgelegde medische documenten blijkt dat deze 43-jarige dame in 2010 een ischemisch CVA had waarvan ze weliswaar op belangrijke wijze recupereerde, echter onvolledig. Betrokkene heeft nog een klachtverlies en spasticiteit thv. De linker hand, paresse thv. Het linker been en pijn die bestreden wordt met paracetamol. Betrokkene neemt een medicamenteuze behandeling en krijgt sessies bij de kinesist om verdere spasticiteit tegen te gaan. Betrokkene is depressief waarvoor ze antidepressiva neemt.

Met betrekking tot de toegang tot medische behandeling in het land van herkomst stelde de verwerende partij ten onrechte dat deze mogelijk is. Hoewel de behandeling wel bestaat er dient echter benadrukt te worden dat de toegang daartoe alles behalve zeker is.

De kosten van medicamenten alsmede de kosten van kinesist zijn haar land van herkomst zo zwaar dat verzoekster daaraan geen toegang kan krijgen.

Het is algemeen geweten dat de meeste Afrikaanse autoriteiten corrupt zijn. Het gebrek van transparantie bij dergelijke regeringen is duidelijk. Dit alles wordt mogelijk gemaakt door het gebrek van een efficiënte controle apparaat.

Dit blijkt uit het rapport van Amnesty International over gelijkaardige situatie in Sierra Leone waar zwangere vrouw geen toegang krijgen tot kosteloze behandeling hoewel ze daarop recht hebben.

In spite of some government initiatives to raise awareness about access to free health care drugs numerous pregnant and lactating women, especially those in the rural areas, interviewed by Amnesty International reported having paid for some or all drugs and consumables at the clinics. Women's descriptions of their experiences attempting to access the FHCI provide valuable insights into the problems.

A 23-year-old pregnant woman told Amnesty International that she went to a government hospital because she was worried about her pregnancy but was charged in spite of the FHCI.

"I went to the hospital No tablets. No blood test [They] wrote a paper [prescription] and said go buy it. I was not happy because it is free care... I don't feel fine. I feel angry".

Another woman told Amnesty International:

"I went to hospital. They say they have no medicine, come back on Friday. I went back, still no medicine. Go back a third time, still no medicine. I was angry because I go three times, they don't treat me fine, they say 'no treat.' I no go again."

In a hospital upcountry, in Kenema, when Amnesty International visited the maternity ward, it found that the majority of pregnant and lactating women there were being charged for all or some drugs and consumables they needed.

Kadiatu a 27 year old woman, who had recently delivered told Amnesty International, that:

"...I was told I had to pay 25000 le (USD 5.5) for medicines. I told them it was free care but they shouted at me... There is no free care service in this country, I will not go again."

Amnesty Internationaal is algemeen gekend als een zeer belangrijke en zeer betrouwbare informatiebron. De stelling van Amnesty Internationaal betreffende de toegang tot kosteloze medicatie dient dan ook ernstig genomen te worden.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster geen toegang zou kunnen krijgen tot medische behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Door de juistheid en de volledigheid van het advies waarop de beslissing berust niet te controleren, schendt de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dient derhalve uitgesproken te worden;”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel roept verzoekster de schending in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het ‘voorzichtigheidsbeginsel’.

Verzoekende partij bevestigt (op pagina 4 van haar verzoekschrift) dat de noodzakelijke behandelingen en medicatie effectief aanwezig zijn in Kameroen, maar zij beweert dat de gezondheidszorg veel minder toegankelijk is dan uiteengezet in het advies van de ambtenaar-geneesheer omdat “het algemeen geweten is dat de meeste Afrikaanse autoriteiten corrupt zijn”. Zij verwijst naar een rapport van Amnesty International over de situatie in Sierra Leone, waaruit haar inziens zou blijken dat elke vorm van medische behandeling in Sierra Leone en bij uitbreiding op quasi het volledig Afrikaans continent aangerekend wordt met als gevolg dat de noodzakelijke medische hulp voor verzoekster in Kameroen te duur zou zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het advies van de ambtenaar geneesheer van 8 december 2016 waarin uitvoerig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige behandeling in het land van herkomst.

Inderdaad wordt in het medisch adviesverslag onder meer toegelicht dat:

- de pijnmedicatie, bloedverdünnende middelen, antidepressiva en andere cardiovasculaire medicatie beschikbaar zijn in Kameroen,*
- de opvolging door kinesisten en cardiologen er eveneens mogelijk is,*
- de kostprijs van een consultatie in een openbaar ziekenhuis in Kameroen gemiddeld 1,07 EUR (of 700 FCFA) bedraagt en in een privéziekenhuis 15,24 EUR (of 10.0000 FCFA),*
- die kostprijs varieert naargelang men een huisarts of een specialist raadpleegt,*
- generieke en essentiële geneesmiddelen beschikbaar zijn in Kameroen,*
- geneesmiddelen kunnen gedekt worden door een verzekeringspolis, in functie van de organisatie en van het gezondheidsbeleid van een onderneming,*
- het elke burger van Kameroen vrij staat om een ziektekostenverzekering te onderschrijven bij een door hemzelf gekozen maatschappij,*
- er in 2006 alvast 120 mutualiteiten aanwezig waren in Kameroen en dat de meeste van die mutualiteiten de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste nemen (gaande van 75 % tot 100 % van de kosten)*
- er in Kameroen een sociaal zekerheidssysteem bestaat met drie onderverdelingen, i.e. het ouderdoms-, invaliditeits- en overlijdenspensioen, de kinderbijslag en tot slot de beroepsrisico's*
- de gezondheidszorg en de werkloosheid evenwel niet vervat zitten in de sociale zekerheid, maar dat hiertegen wel een verzekering kan worden afgesloten door een werknemer van de privésector bij de zogenaamde Caisse Nationale de Prévoyance Sociale (CNPS).*

- er geen enkel bewijs van arbeidsongeschiktheid voorligt m.b.t. de echtgenoot van verzoekster en dat derhalve geenszins blijkt dat hij zijn echtgenote niet financieel zou kunnen bijstaan om de eventuele kosten te dekken die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.
- het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Kameroen bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp. Te meer, nu verzoekster in het identificatieformulier van 4 juni 2014 bevestigde dat haar ouder in Kameroen verbleven.
- verzoekster een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM), i.e. een organisatie die de zelfstandigheid en de integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland wilt verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en in hun integratie en die in het kader van ondersteuning ook microkredieten kan toekennen.

Blijkens het advies van de ambtenaar-geneesheer zijn er voor verzoekster verschillende opties die haar toelaten om toegang te krijgen tot de noodzakelijke medische behandeling en opvolging.

Er dient opgemerkt dat verzoekster allerm minst aantoon t dat de opties waarvan sprake en/of de gegevens waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert, foutief zouden zijn. Immers beperkt zij zich tot een zeer algemeen en een al even vaag betoog over de vermeende corruptie in de meeste Afrikaanse landen, zonder het verband aan te tonen met de (toegang tot de) gezondheidszorg in Kameroen en zonder in detail te treden over haar eigen specifieke situatie.

Verzoekster beperkt zich immers tot een verwijzing naar een verslag van Amnesty International (zonder verdere bronvermelding) aangaande Sierra Leone. Hiermee slaagt zij er niet in aan te tonen als zouden de overwegingen in het advies aangaande het onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Kameroen onjuist, laat staan kennelijk onredelijk zijn.

In de rechtspraak werd overigens reeds positief geoordeeld over de toegankelijkheid van de noodzakelijke gezondheidszorg in Kameroen, zie onder meer:

- R.v.V. nr. 163 172 van 29 februari 2016

“De verwerende partij besluit dat, rekening houdende met de verschillende verzekeringssystemen, de kosten voor raadplegingen, het feit dat zij een beroep kan doen op het REAB-programma van de IOM, het feit dat uit niets blijkt dat zij arbeidsongeschikt zou zijn, geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt en dus niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten voor noodzakelijke hulp, en het onwaarschijnlijk is dat zij in haar land van herkomst niet zou kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen voor hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en of voor tijdelijke financiële hulp, de nodige zorgen toegankelijk zijn in Kameroen. Hiermee biedt zij een afdoende antwoord op het in de aanvraag aangebrachte argument dat de zorgen voor verzoekster onbetaalbaar zouden zijn. Dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd, of dat niet blijkt uit de bestreden beslissing waarom de door verzoekster aangebrachte informatie niet in aanmerking zou zijn genomen, zoals zij betoogt, gaat niet op.” (eigen onderlijning)

Verzoekster gaat er bovendien klaarblijkelijk aan voorbij dat de gezondheidszorg in Kameroen niet kosteloos moet zijn om als toegankelijk te worden beschouwd in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen wordt bevestigd in volgende rechtspraak:

- R.v.V. nr. 181 440 van 30 januari 2017

“De Raad benadrukt hierbij dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins het recht inhoudt op een verblijfsmachtiging indien de medische zorgen in het herkomstland betalend en dus niet gratis zijn”

Bovendien zij er aan herinnerd dat de beslissende overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt inzake onder meer de beoordeling van de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het herkomstland. In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

- R.v.V. nr. 181 392 van 30 januari 2017

“De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid”

Verzoekster maakt allerm minst aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luiden als volgt:

"(...)"

In casu kunnen de motieven op eenvoudige wijze gelezen worden in onder meer het medisch advies dat mede betekend werd aan verzoekster en dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt die motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een formele motivering door een loutere verwijzing naar het advies van een ambtenaar-geneesheer is toegestaan:

• R.v.V. nr. 181 368 van 27 januari 2017

"Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN)."

Aldus wordt een schending van de formele motiveringsplicht allerm minst aangetoond.

Tot slot, wat de aangevoerde schending van het voorzichtigheidsbeginsel betreft, is het zo dat dit beginsel de beslissende overheid ertoe verplicht om een beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden (zie onder meer R.v.V. 180 646 van 12 januari 2017 en RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een zeer omstandig en met bronvermelding gemotiveerd advies (zie supra), zodanig dat de beslissende overheid bezwaarlijk enige onzorgvuldigheid kan verweten worden.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit de schending van "het voorzichtigheidsbeginsel", is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een rechtsregel of van een door de Raad gekend rechtsprincipe wordt aangevoerd. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk. Voor zover de verzoekster doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zal het middel verder in het licht daarvan worden onderzocht.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster ingediende aanvraag ongegrond is nu "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" of dat de verzoekster lijdt "aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", waarbij

wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 8 december 2016. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de verzoekster in 2010 een ischemisch CVA had waarvan ze weliswaar op belangrijke wijze, doch niet volledig recupereerde, dat ze nog een krachtverlies en spasticiteit heeft ter hoogte van de linker hand, parese ter hoogte van het linker been en pijn die bestreden wordt met paracetamol, dat zij een medicamenteuze behandeling neemt en sessies krijgt bij de kinesist om verdere spasticiteit tegen te gaan en dat zij depressief is waarvoor ze antidepressiva neemt. De arts-adviseur stelt verder dat uit informatie van de MedCOI-databank blijkt dat er in Kameroen pijnmedicatie is, bloed verdunnende middelen, antidepressiva en andere cardiovasculaire medicatie, zodat de medicatie die de verzoekster op dit ogenblik neemt kan worden verdergezet of vervangen door gelijkwaardige alternatieven, dat er in Kameroen tevens neurologen en kinesisten zijn en dat depressies kunnen worden opgevolgd. Tevens wordt overwogen dat er op basis van de medische gegevens kan worden afgeleid dat de verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen en wordt omstandig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de voor de verzoekster noodzakelijk geachte medische zorgen in Kameroen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en in het medisch advies waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister, *c.q.* de staatssecretaris, of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “*(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen laat de verzoekster gelden dat het advies van de arts-adviseur foutief is nu hierin ten onrechte wordt gesteld dat de toegang tot medische behandeling in Kameroen mogelijk is. Zij stelt in de eerste plaats dat de kosten van de medicatie en een kinesist in Kameroen zo zwaar zijn dat zij daartoe geen toegang kan krijgen. Daarnaast voert zij aan dat het “*algemeen geweten (is) dat de meeste Afrikaanse autoriteiten corrupt zijn*” en dat dit blijkt uit een rapport van Amnesty International over een gelijkaardige situatie in Sierra Leone waar zwangere vrouwen geen toegang krijgen tot kosteloze behandeling hoewel ze daar recht op hebben.

In het advies van de arts-adviseur van 8 december 2016 wordt met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in Kameroen gesteld dat algemeen gezien *“de zorgen in Kameroen minder duur (zijn) in de openbare ziekenhuizen (waar een consultatie 700 FCFA of €1.07 kost) dan in de privé-ziekenhuizen (waar een consultatie gemiddeld 10 000 FCFA of €15 24 kost)”* en dat *“(d)e prijs varieert in functie van het feit of men een huisarts of een specialist raadpleegt”*. Voorts wordt er overwogen dat in Kameroen generieke en essentiële geneesmiddelen beschikbaar zijn, dat de geneesmiddelen kunnen worden gedekt door de verzekeringspolis, in functie van de organisatie en van het gezondheidsbeleid van een onderneming, dat het *“elke burger van Kameroen vrij (staat) om een ziektekostenverzekering te onderschrijven bij een door hemzelf gekozen maatschappij”* en dat *“(d) meeste gezondheidsmutualiteiten (...) de kosten van de primaire en secundaire gezondheidszorg ten laste (nemen) (75 a 100 % van de kosten)”*. Daarnaast wordt er in het advies op gewezen dat er in Kameroen *“een sociaal zekerheidssysteem (is) met drie onderverdelingen: het ouderdoms-, invaliditeits- en overlijdenspensioen, de kinderbijslag en de beroepsrisico's”*, dat de gezondheidszorg of werkloosheid niet vervat zit in de sociale zekerheid, doch dat *“(d)eze verzekering kan (...) worden (afgesloten) door een werknemer van de privé-sector, die door zijn werkgever moet worden ingeschreven bij de Caisse Nationale de Prévoyance Sociale (CNPS)”*. Tevens stelt de arts-adviseur dat de echtgenoot van de verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt, zodat niets toelaat te concluderen dat hij de verzoekster niet financieel zou kunnen bijstaan om de eventuele kosten te dekken die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, en dat het bovendien erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekster in Kameroen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp, bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp, temeer nu zij zelf bevestigde dat haar ouders nog in Kameroen verblijven. Ten slotte vermeldt de arts-adviseur in zijn advies dat de verzoekster een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM), die de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland wil verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie.

De verzoekster betwist deze motieven niet. In het middel beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in het genoemde advies wordt vastgesteld, met name dat de medische zorgen toegankelijk zijn, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met de ongestaafde bewering dat de kosten van de medicatie en een kinesist in Kameroen zo zwaar zijn dat zij daartoe geen toegang kan krijgen, zonder deze kosten nader te specificeren, doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de (financiële) toegankelijkheid van de voor haar noodzakelijke zorgen en opvolging in Kameroen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ook door te verwijzen naar passages uit een rapport van Amnesty International die betrekking hebben op de toegankelijkheid van medische zorgen voor zwangere vrouwen in Sierra Leone, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de arts-adviseur op onjuiste gronden heeft geconcludeerd dat de medische zorgen in Kameroen toegankelijk zijn. Er wordt immers niet ingezien – en de verzoekster licht niet toe – waarom de situatie van de verzoekster, waarvan niet blijkt dat ze zwanger is en die Kameroen als land van herkomst heeft, dezelfde zou zijn als de situatie van zwangere vrouwen in Sierra Leone.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN